

Nr 19.

Av herr **Andersson** i Stockholm, *angående utgifterna för reparation m. m. av vissa försvarsväsendets fastigheter.*

De fastigheter försvarsväsendet disponerar kosta staten i reparationer, ombyggnader och underhåll betydande summor. En undersökning giver vid handen, att det är de fastigheter eller delar av fastigheter, som disponeras som bostäder för officerare och likställda, som draga det huvudsakliga av dessa kostnader, under det att verkstäder, kaserner och främst fastigheter, som användas till bostäder för arbetare, draga en betydligt mindre kostnad. Reparationer i arbetarebostäderna äro på de flesta platser ganska sällsynta.

Vid ett par tillfällen har jag tillåtit mig att till statsrådet och chefen för försvarsdepartementet framställa vissa frågor i anledning av, att säkerligen minst 50,000 kronor nedlagts på uppförandet av en villa att användas som bostad för besiktningsofficeren vid ammunitionsfabriken vid Marieberg, och detta utan att riksdagen fattat något beslut i ärendet. Vid besvaret av interpellation vid förra årets riksdag uttalade statsministern, att det syntes honom föreligga vissa anmärkningsvärda omständigheter i detta fall. I vad mån myndigheternas åtgärder blivit föremål för anmärkning har jag mig ej bekant. Om någon anmärkning blivit gjord, har denna i varje fall varit av den enkla art, att ingen lagt märke till densamma. Säkerligen ej ens den, som i så fall varit föremål för anmärkning.

Medan sålunda det hittills icke varit möjligt att, trots att riksdagen varit ense om behovet av ett varmbadhus vid Åkers krutbruk, åstadkomma de därtill erforderliga medlen, lägges motsvarande belopp ned på en bostad för en enda befattningshavare i statens tjänst, och detta utan riksdagens hörande. Då sådant sker, utan att statsrevisorerna tydligen ha en aning därom, torde det få anses vara förenligt med det nu rådande systemet. Ty det får väl ej anses lämpligt antaga, att oegentligheter förekomma, utan att dessa bliva föremål för statsrevisorernas anmärkning.

Det är givetvis icke möjligt för en enskild motionär att förebringa utredning angående storleken av den summa, som åtgår för ombyggnad av bostäderna för officerare och likställda, och med den nu rådande ordningen torde det icke vara möjligt för någon att förebringa sådan utredning. Om man

t. ex. använder sig av det systemet, att, när man har arbetare sysselsatta med här omskrivna arbeten, deras tid påföres andra arbeten, då är det endast möjligt att kontrollera kostnaderna, om man under det arbetet pågår för kontroll däröver.

Enligt vad jag erfarit, torde det vara möjligt att för det senaste året kontrollera de kostnader, som nedlagts på bostäderna på Skeppsholmen. Dessa kostnader lära vara i det närmaste dubbelt så höga som det belopp, vilket influtit i hyror för samma bostäder. Det är lätt att förstå, att ställningen kan bli denna, om man betänker, att lägenheter om 8 å 9 rum kosta i hyra omkring 2,000 kronor, och de ofta återkommande reparationerna för sådan lägenhet uppgå till 6,000 å 8,000 kronor. En uadersökning skall visa, att det i dessa bostäder under de senaste åren förekommit reparationer, som dragit en kostnad av ända till 30,000 kronor och däröver. Jag är icke anhängare av dåliga bostäder och höga hyror, men lägenheter om 8 rum och kök i Stockholm, och därtill så centralt och vackert belägna som på Skeppsholmen, för en hyra av 2,000 å 2,200 kronor om året är ändå så billigt, att man kan icke underlåta att reagera emot, att skattemedlen skola uttagas av dem, som ute i den allmänna marknaden betala 1,500 kronor om året för rum och kök, och dessa skattemedel skola användas till bekostande av sådana reparationer i officers-, direktörs- och prästbostäderna på Skeppsholmen.

Det torde vara ytterligt svårt att råda bot för dessa förhållanden, så länge de som bestämma över medelsförvaltningen också ha bostäder i kronans fastigheter. De låta reparera och bygga om sina egna lägenheter, och de måste vara generösa mot de övriga lägenhetsinnehavarna, som befinna sig i den ställningen, att deras eljest uppkommande missnöje kan betyda något. Om riksdagen emellertid skulle föreskriva att till reparation, ombyggnad och underhåll får icke användas mer än 20 % av den för respektive lägenhet under året influtna hyran samt att ifrågavarande kostnader i intet fall få överföras från en lägenhet på en annan eller på annat arbete eller anslagstitel, då funnes det en bestämmelse mot det system, som för närvarande råder.

Med hänvisning till vad här anförts får jag härmed hemställa,

att riksdagen må besluta, att för reparation, ombyggnad och underhåll av de försvarsväsendets fastigheter, vilka uthyras till bostads- eller andra ändamål, får användas ett årligt belopp, motsvarande 20 % av det för respektive fastighet betalda hyresbeloppet, samt att, därest arbete, medförande ytterligare kostnader, i något fall skall nedläggas i respektive fastigheter, fråga härom skall underställas riksdagens prövning.

Stockholm den 16 januari 1932.

Edoff Andersson.